

JAMES PATTERSON

JACK JA JILL

ALEX CROSS

Jack ja Jill

James Patterson

Jack ja Jill

*Suomentanut
Jorma-Veikko Sappinen*

SAGA Egmont

Jack ja Jill

Translated by Jorma-Veikko Sappinen

Original title: *Jack and Jill*

Original language: English

Cover image: Shutterstock

Copyright © 1996, 2023 James Patterson and SAGA Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727175072

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

John Kerestylle

Prologi

Pelit alkavat

I

Sam Harrison nousi notkeasti hopeansinisestä Ford Aerostarista, jonka hän oli pysäköinyt Q-kadun laitaan Washingtonin Georgetownissa. Kauhutarinat ja pelit ovat suosittuja hyvästä syystä, hän ajatteli, lukitsi auton ja käynnisti sen hälytysjärjestelmän. Eivät ne herttaiset kauhutarinat, joita kertoillaan leiritulen ääressä, tai pelit joita rakastimme lapsena, vaan meitä nykyisin kaikilta suunnilta ympäröivät tosielämän kauhutarinat.

Nyt minä elän mukana yhdessä niistä. Minusta on tulossa osa kauhua. Miten helppoa se onkaan. Miten hirveän helppoa onkaan astua kuilun reunalta pimeyteen.

Hän oli väijynyt ja varjostanut Daniel Fitzpatrickia jo kaksi pitkää viikkoa. Hän oli vaaninut tätä New Yorkissa, Lontoossa, Bostonissa ja viimein Washingtonissa. Sinä iltana hän murhaisi Fitzpatrickin joka oli Yhdysvaltain senaattori. Kylmäverisesti, teloitustyyliin. Kukaan ei pystyisi keksimään teon syytä. Kenelläkään ei olisi siitä pienintäkään aavistusta.

Se oli ensimmäinen ja tärkein sääntö pelissä, jonka nimi oli Jack ja Jill.

Meneillään oli päällisin puolin hyvin tyypillinen kuuluisuuksien metsästys. Siltähän se näyttää, hän ajatteli asettuessaan vartiopaikalleen vastapäätä Q-katu 112:ta.

Mutta jos joku olisi vaivautunut katsomaan tarkemmin, hän olisi huomannut että metsästyksen kuvio poikkesi täysin totutusta. Sam Harrisonia ei olisi lainkaan kiehtonut salaa tarkkailla, kuinka ruokottoman määrän viskipaukkuja Fitzpatrick kaatoi kurkkuunsa washingtonilaisessa mielibaarissaan Monoclessa, sillä hänen aikeensa olivat paljon hätkähdyttävämpiä. Hän tiesi että kyseessä oli hulluus puhtaimmassa muodossaan. Sula hulluus. *Hän ei uskonut itse olevansa hullu. Hän vain uskoi sattuman peliin.*

Ja sitten siinä, alle kolmenkymmenen metrin päässä kosteudesta kiiltävän kadun vastakkaisella puolella, oli Fitzpatrick itse. Tarkasti aikataulussa. Ainakin melkein.

Sam katseli miten Fitzpatrick kömpi jäykästi ulos kiiltävänpuhtaasta laivastonsinisestä Jaguarista, joka oli kaksiovinen ja vuoden 1996 mallia. Miehellä oli harmaa päällystakki ja kašmirkuvioinen silkkikaulahuivi. Hänen seurassaan oli hoikka ja hento mustapukuinen nainen, joka piteli huolettomasti käsivarrellaan Burberry-sadetakkia. Nainen nauroi jollekin mitä Fitzpatrick oli sanonut, heilautti päätään taaksepäin kuin kaunis, vilkas hevonen. Hänen lämmin henkäyksensä näkyi illan viileydessä utupilvenä.

Sam tiesi että nainen oli ainakin kaksikymmentä vuotta Daniel Fitzpatrickia nuorempi. Vaimonsa kanssa Dannypoika makasi vain harvoin, jos koskaan. Hänen senkertainen vaalea

seuralaisensa ontui lievästi, mikä teki parista sitäkin mielenkiintoisemman. Totta puhuen ikimuistoisen.

Sam keskittyi raivokkaasti. *Arvioi tilanne kahdesti tai vaikka viidesti jos täytyy.* Hän tarkisti kaikki yksityiskohdat vielä viimeisen kerran. Hän oli saapunut Georgetowniin viisitoista yli yhdeltätoista. Ulkonäöltään hän sopi täydellisesti tuohon viehättävään, tyylikkääseen, muodikkaaseen kaupunginosaan jossa Q-katu oli. Hän näytti täsmälleen oikealta rooliin jota aikoi näytellä.

Rooli oli hyvin tärkeä ja kuului suureen tarinaan, yhteen Amerikan historian suurimmista. Tai Amerikan teatterihistorian, kuten joku saattoi sanoa.

Kyseessä oli miespääosa, selvä se.

Osaan kuului asiallisen näköiset silmälasit, joissa oli kilpikonnanluiset kehykset. *Itse hän ei käyttänyt laseja milloinkaan. Hänen ei tarvinnut.*

Hänen tukkansa oli vaalea. *Hänen tukkansa ei ollut oikeasti vaalea.*

Hän nimitti itseään Sam Harrisoniksi. *Hänen nimensä ei oikeasti ollut Sam. Eikä Harrison.*

Sen illan erikoistilaisuutta varten hän oli huolellisesti valinnut poolokauluksisen kašmirvillapaidan, hiilenharmaat housut, joissa oli prässi ja lahjekäänteet, sekä vaaleanruskeat varsikengät. *Hänen pukeutumistyyliinsä ei oikeasti ollut niin keikaroiva ja omahyväinen.* Hänen tuuhea tukkansa oli leikattu lyhyeksi tavalla, joka toi lievästi mieleen Kevin Costnerin *Henkivartijassa*, joka puolestaan oli mahdollisimman kaukana hänen suosikkielokuvastaan. Hänellä oli pieni musta kassi, jota hän heilutteli käsivarrellaan kuin patukkaa lähtiessään astelemaan ripeästi kohti vastapäistä taloa. Kassissa oli videokamera.

Tulevista tapahtumista oli määrä vangita kuvanauhalle mahdollisimman paljon. Hänhän teki historiaa. Se tosiaan oli historiaa: Amerikka lähellä aikakauden loppua, Amerikka lähellä loppua.

Kun kello oli neljännestä vaille kaksitoista, hän astui taloon pimeästä huolto-ovesta, jonka luona löyhkäsi vahvasti ammoniakilta, tomulta ja rappiolta. Hän nousi neljanteen kerrokseen, jossa oli Fitzpatrickin asunto, työhuone, Washingtonin-lemmenpesä.

Hän saapui ovelle 4J kello kymmentä vaille kaksitoista. Hän oli edelleen aikataulussa. Kaikki hyvin toistaiseksi. Kaikki sujui täsmälleen suunnitelmien mukaan.

Kiiltäväksi hangattu mahonkiovi avautui suoraan vasten hänen kasvojaan.

Hän katseli tuhkanvaaleaa blondia, joka oli hoikka, hyväkuntoinen ja hyvinhoidettu. Totta puhuen nainen ei ollut aivan niin upea kuin kaukaa katsoen olisi luullut. Hän oli sama nainen, joka oli noussut Fitzpatrickin sinisestä Jaguarista. Ontuva nainen.

Hän oli suurenmoisen alasti lukuun ottamatta hiuksissaan olevaa kultaista solkea – naarasleijona New Yorkin nykytaiteen museosta – ja isoa kultanväristä kaulaliinaa.

»Jack», hän kuiskasi.

»Jill», mies sanoi ja hymyili.

II

Toinen tuleva tappaja pelasi yhtä kauhistuttavaa peliä toisaalla Washingtonissa, toisenlaisessa maailmassa. Hän oli löytänyt kerrassaan upean piilopaikan Garfield Parkin sydäimestä tuuheiden havupuiden ja vanhojen korkeiden tammien keskeltä. Hän teki olonsa mukavaksi eräänlaisessa teltassa, joka muodostui päälle kaartuvista oksista ja rehottamaan päässeistä tuuheista pensaista.

»*Pannaanpa sitten toimeksi*», hän kuiskasi vaikkei piilopaikassa ollut muita. Edessä oli suurenmoinen seikkailu, mahtava fantasia. Hän uskoi siihen koko sydämellään, ruumiillaan ja sillä mitä hänen sielustaan oli jäljellä.

Hän istuutui märkään ruohikkoon, pani jalkansa ristiin ja alkoi käsitellä kasvojaan ja hiuksiaan. Rockyhtye Holen kappale pauhasi kaiuttimista, jotka olivat hänen päänsä sisällä. Tosi hyvää kamaa. Hän rakasti sitä kuollakseen. Valepuvut ja naamiaisasut todella kolahtivat. Ne olivat kutakuinkin ainoa asia,

joka tarjosi todellisen pakomahdollisuuden, ja jumalauta, sellaista todella tarvittiin.

Kun hän viimein sai naamiaisasunsa kuntoon, hän astui esiin puiden varjosta. Oli pakko nauraa. Sillä kertaa hän todella ylitti itsensä. Ylitti kaiken aikaisemman. Tempu oli niin typerä että se oli mahtava. Se toi hänen mieleensä hyvän vitsin: *On väri ruusun punainen/ sininen taas orvokin/ mä olen skitsofreeninen/ niin olen minäkin.*

Hah hah haa!

Hän taatusti näytti vanhalta kodittomalta pumminretaleelta, aivan rockpiisi »Aqualungin» surkealta tyypiltä. Hän oli ottanut näyttelijöiden naamiointilaukusta karmean valkoisen peruukin ja valkoisen mustapilkkuisen parran. Mikäli mielikuvitus tai maskeerauskyvyt olivat jossakin kohdin pettäneet, puutteet peitti verryttelypuseron väljä huppu.

Verryttelypuserossa luki Kiva kiva. Hupi hupi.

Miten uskomaton tajunnanräjäyttävä seikkailu tästä tuleekaan, hän toisteli mielessään. Kiva kiva, hupi hupi. Siinä se. Se ilmaisi kaiken. Ajatuksen ironia oli viedä häneltä hengen.

Tuleva tappaja käveli puiston läpi, eteni jo nopeasti, miltei juosten. Hän oli menossa suunnilleen kohti Anacostiajokea.

Ihmisiä alkoi näkyä liikkeellä. Roistoja, kävelijöitä, rakastavia, mitä helvettiä mahtoivat ollakin. Useimmat olivat mustia, mutta se ei haitannut. Se oli itse asiassa hyvä. Washingtonissa kukaan ei piitannut mustista hittojakaan. Se oli totinen tosi.

»Aqualung, oh oh oh Aqualung», hän lauleli vanhaa rockkappaletta. Sen oli tehnyt Jethro Tull -niminen todella hieno vanha bändi. Hän kuunteli rockia taukoamatta, unissaankin. *Kuulokset aina päässä.* Hän pientä vaille osasi ulkoa koko rock

and rollin historian. Jos hän vain pystyisi pakottamaan itsensä kuuntelemaan Hootie and the Blowfishiä, koko hoito olisi paketissa.

Hah hah, hän nauroi ajatellessaan omaa kalavitsiään. Hän oli kerta kaikkiaan loistavalla tuulella. Meneillään oli rajua sikaseko aivotrippi. Meni lujaa, meni huonosti. Parhaimmin ja huonoimmin, huonoimmin ja parhaimmin, huonoimmin ja huonommin?

Hän oli jo valinnut murhapaikan. Se oli kuusien ja ikivihreiden puiden muodostamassa tiheikössä lähellä Southeast Freewayta. Paikka oli hurja ja villiintynyt ja melkein täydellinen.

Paikasta näki Southeastin 6. kadulle, keltatiilisen talomuurin ja suosittuun ruokakaupan. Hän oli jo vakoillut tienoolla, tutkinut sen tarkkaan ja rakastunut paikkaansa. Hän näki jo Sojourner Truth Elementary Schoolin oppilaat, jotka löntystelivät sisään ja ulos kulman karkkikaupasta. Pikku riiviöt olivat siinä iässä niin söpöjä.

Luoja, ette ikinä usko kuinka kiihkeästi minä vihaan söpöyttä. Pieniä vitun robotteja, sellaisia ne olivat. Ilkeitä pikku loisia. Lapsukaiset! Kauttaaltaan niin söpönlöpöjä.

Hän kyyristyi, työntyi paksujen piikikkäiden pensaiden alle ja kävi tositoimiin. Hän alkoi täyttää punaisia, oransseja, sinisiä ja keltaisia ilmapalloja.

Pallot olivat isoja ja niiden värit olivat kirkkaita, yksikään vähäjärkinen lapsukainen ei voisi vastustaa niitä. Itse hän oli aina täydestä sydäimestään vihannut ilmapalloja, vihannut sitä väkinäistä, valheellista iloa jota ne tuntuivat symboloivan. Suurin osa lapsista kuitenkin sekosi palloista. Mietitty juttu.

Hän kiinnitti yhteen palloon kolmimetrisen nyörin, jonka toisen pään hän sitoi paksuun oksaan.

Pallo jäi leijumaan laiskasti vanhan puun yläpuolelle. Se näytti sievältä irti leikatulta päältä.

Hän odotti puumajassaan. *Vetelehti yksikseen*, kuten muutoinkin mielellään.

»Jostakusta tehdään sel-vää», hän hymisi omatekoista laulua ilman melodiasia. »Teh-dään teh-dään. Tehdään tehdään», hän lauloi ja jotenkin piti riffistä.

Piilopaikan lähettäviltä kuului liikettä. Jokin risahti. Oksa vai mikä? Oliko joku tulossa kylään?

Hän kuunteli tarkasti. Puunoksia selvästi liikuteltiin, niiden päälle astuttiin, niitä katkeili. Äänet tulivat kuin kaiuttimesta: Naps!

Hän oli ehtinyt vaipua ajatuksiinsa, joten äänet totta puhuen pelästyttivät hänet pahanpäiväisesti. Adrenaliini jylläsi hullun lailla. Hän oli vähällä niellä aataminomenansa.

Äkkiä näköpiiriin ilmaantui kasvojen yläosa. Jonkun otsa ja silmänvalkuaiset.

TYTÖN SILMÄNVALKUAISET!

Silmät tirkistelivät häntä oksien lomitse.

Hän näki pienen mustan tytön kasvot. Tyttö oli viisikuusivuotias, söpö kuin mikä. Tyttökin näki hänet. Suoraan ja selvästi.

MINÄ NÄEN SINUT, KULLANNUPPU. TÖDEN TÖTTÄ. MINÄ NÄEN SINUT!

»Hei», hän sanoi kauniisti ja kohteliaasti, niin kuin hän osasi jos halusi. Hän hymyili, ja tyttö oli vähällä vastata hymyyn.

Hän puheli hiljaa: »Haluatko ison ilmapallon. Minulla on paljon lisääkin palloja, palloja paljon, palloja ylen määrin. Tässä on kirsikanpunainen pallo jossa on sinun nimesi.»

Pikkutyttö vain tuijotti. Ei sanonut halaistua sanaa. Ei liikkunut. Pelkäsi häntä, kuvitella. Oli luultavasti ymmällään, koska oli kuullut että ilmapallossa oli hänen nimensä.

»Selvä, ei sitten palloa. Sopii. Unohda pallojen ilmaistajous. Ei palloa sinulle, tyttöseni. Sehän passaa minulle. Ei ilmaista palloa tällä kertaa. Ehei.»

»Otan minä», tyttö sanoi äkkiä. Hänen ruskeat silmänsä suurenivat kuin avautuvat kukat. Kaunis pieni tyttö, eikö vain? Kauniit pähkinänruskeat silmät.

»Lakkaa nyt ujostelemasta. Tule tänne, niin saat ison kauniin pallon. Katsotaanpas, täällä on taivaansinistä, mehujäänoranssia, keltuaisenkeltaista, liikennemerkinpunaista. Kaikki sateenkaaren värit ja vaikka mitä.»

Hän matki jotakuta, ehkä kahelia Kevin Baconia *Villistä joesta*, jonka hän oli vuokrannut suunnilleen viikko takaperin. Vai kaksi viikkoa? Kuka tiesi? Hällä väliä! Puhuessaan hän tiukensi otettaan lyhyestä baseballmailasta, jonka vahvikkeeksi oli kiedottu eristysnauhaa. Maila oli neljänkymmenenviiden sentin pituinen ja samanlainen kuin ne, joilla halpataloseudun jengijehut pitivät yllä komentoaan.

Hän puheli pikkutytölle edelleen hilpeää hölynpölyä, joka todellisuudessa oli helvetin ivallista ja ironista.

»Punainen pallo», tyttö piipitti lopulta. No totta kai. Hänellähän oli hiuksissaan punainen nauha. Punainen on rakkaimpani rakkauden väri.

Tyttö astui pikku aukiolle kevyesti, tunnustelevasti. Hänen jalkansa olivat pikkuriikkiset. Suunnilleen kokoa *miinus* kolme. Hän tavoitteli kätösellään palloja joiden naruja tuleva murhaaja puristi. Hän ei näyttänyt huomaavan, että tämän ojennettu käsi vapisi pahasti.

Toisessa kädessään murhaaja puristi lyhyttä tehokasta mailaa selkänsä takana. Sitten hän löi sillä tosi lujaa.

Kiva kiva, hupi hupi.

Peli on alkanut.

Rikostutkija ja psykologi Alex Crossin aamu alkaa painajaismaisesti. Vain parin korttelin päässä kuusivuotias tyttö on surmattu ja jätetty koulun portaille – saman koulun, jota Crossin oma poika käy.

Samaan aikaan kaupungin paremmalla puolen mielipiteitä jakanut senaattori Daniel Fitzpatrick löydetään teloitettuna omasta sängystään. Ainoa vihje rikospaikalla on salaperäinen viesti, jonka on allekirjoittanut nimipari ”Jack ja Jill”. Viesti kertoo, että he ovat vasta aloittaneet...

FBI pyytää Alex Crossin apua senaattorin murhan selvittämisessä. Voiko kahden täysin erilaisen tapauksen välillä olla jokin yhteys? Samalla kun Cross yrittää kuumeisesti selvittää rikosta, murhaajat iskevät uudestaan. Ja uudestaan. Kukaan Washingtonissa ei ole enää turvassa.

Jack ja Jill on rikostutkija Alex Crossista kertovan koukuttavan rikossarjan kolmas osa.

James Patterson (s. 1947) on yksi kaikkien aikojen menestyneimmistä jännityskirjailijoista. Hänen kirjojaan on myyty yli 400 miljoonaa kappaletta. Patterson on Guinness World Record -listalla eniten #1 New York Times -bestsellersijoituksia keränneenä kirjailijana.